

# РЕШЕНИЕ

№ 3529

гр. София, 20.05.2015 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,**  
в публично заседание на 22.04.2015 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Николина Янчева**

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5815** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на И. И. Ц. с адрес: [населено място], [улица]; К. А. Ц. с адрес: [населено място], [улица]; Е. И. Ц. с адрес: [населено място], [улица]; Б. А. Д. с адрес: [населено място], [улица], вх. В и Д. Ж. Д. с адрес: [населено място], [улица], вх.В, ет.3, представлявани от адв.Т. М. – САК със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.5 с искане за прогласяване нищожността на заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. на главния архитект на Столична община (СО), с която е одобрено изменение на план за застрояване (ПЗ) и работен устройствен план (РУП) за урегулиран поземлен имот (УПИ) VII, VIII и IX от кв. 184, м. „Западно направление“. С жалбата се релевират доводи за нищожност на административния акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в резултат на което заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008г. на главния архитект на СО противоречи на материалноправните разпоредби и целта на закона.

Жалбоподателите сочат, че са собственици на недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], район „В.“, съставляващ УПИ VIII, отреден за имот с пл. № 9, в кв. 184, при съседни по скица: от север УПИ XII-2012 и VI-7, от изток и запад – улици и от юг – УПИ X-18, УПИ IX-10, както и на построена в описания имот сграда, която е със статут на недвижим паметник на културното наследство.

Със заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008г. на главния архитект на Столична община (СО) е одобрено изменение на ПЗ и РУП за УПИ VII, VIII и IX, от кв. 184, м. „Западно

направление“ и въз основа на него е издадено Разрешение за строеж № 136/09.06.2009 г. за УПИ IX, който е съседен на имота на жалбоподателите.

Считат, че процедурата по издаване на обжалваната заповед е незаконосъобразна. Заповедта не е била съгласувана с Министерство на културата и Националния институт за паметници на културата (НИПК), независимо, че засяга имоти, попадащи в охранителната зона на паметник на културата. Заповедта не е мотивирана, с оглед обстоятелството, че с нея се изменя съществуващ и влязъл в сила план за застрояване. Изтъкват, че съгласно приложени писма от Министерство на културата и НИПК за обжалваната заповед не е проведена процедура съгласно чл. 125, ал. 5 ЗУТ (в редакцията на закона, действаща към датата на постановяване на заповедта ДВ, бр. 102/28.11.2008 г.). Сочат, че няма данни такова съгласуване да е било прието, както и за съгласуване, изискуемо по чл. 136, ал. 2 във връзка с чл. 121, ал. 2 ЗУТ (в приложимата редакция).

Жалбоподателите твърдят, че УПИ IX-10 в кв. 184 попада в охранителната зона на обект-паметник на културата и за него са приложими специални изисквания на устройствената защита. Поддържат, че оспореният административен акт не съдържа конкретно правно основание за допускане на изменението, както и че заповедта е нищожна като издадена на основание чл. 134, ал. 2 ЗУТ без посочване на конкретна хипотеза измежду изчерпателно изброените в закона. Жалбоподателите навеждат довод за нищожност на заповедта, която била издадена по искане само на част от собствениците на засегнати имоти, което е в противоречие със закона.

Считат, че оспореният акт е нищожен както с оглед пълната липса на фактически и правни основания за допускане изменението на ПУП в противоречие с императивната забрана на чл. 15, ал. 1 ЗУТ, така и поради допускането на същото изменение при игнориране правилата за закрила на паметници на културата, въведени с оглед обществения интерес.

Претендира се прогласяване на нищожността на издадената от Главен архитект на СО заповед № РД-09-50-1643 от 23.12.2008 г. Претендират се присъждане на направените по делото разноси.

Жалбоподателите, редовно уведомени, в първото с.з., проведено на 21.10.2014 г. се явява лично Б. А. Д., останалите не се явяват, представляват се от адв. Т. Н. М. – САК - съдружник в „ЕМ ЕНД ЕС А.“ АС, БУЛСТАТ[ЕИК] (пълномощно л.36), която поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените по делото разноси, съгласно приложен списък (л. 197-199). Прави възражение за прекомерност на разноските, направени от пълномощника на заинтересованата страна [фирма]. Депозира писмени бележки по делото.

Ответникът – Главен архитект на СО, редовно уведомен се представлява от гл. юрисконсулт К. Ц., която не изразява конкретно становище по жалбата.

Заинтересованите страни:

[фирма], ЕИК[ЕИК], редовно уведомено се представлява от адв. С. Г. – САК, който оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки, приложени по делото. Претендира присъждане на направените по делото разноси съгласно приложен списък (л. 189-195).

Р. Т. М., редовно уведомен, се представлява от адв. А. Т. – САК, която поддържа жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки, приложени по делото. Претендира присъждане на направените по делото разноси съгласно приложен списък (л. 196).

Останалите заинтересовани страни: М. С. К., С. С. П., Я. А. П., М. Д. К., Надежда К. С., И. Д. К., Р. А. К., С. Й. М., редовно призовани не се явяват, не се представляват и не изразяват становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспорения административен акт.

На основание заповед № АЗ-02/19.01.2015 г. на председателя на АССГ делото е разпределено за разглеждане на настоящия съдебен състав (л. 180).

Административен съд София-град, след като обсъди релевираното с жалбата искане за прогласяване на нищожност на оспорения административен акт, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр.чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

С решение № 16955 от 17.12.2013 г. на Върховния административен съд на Република Б. – Второ отделение, постановено по адм.д. № 7002/2013 г. е обезсилено решение № 7284 от 27.12.2012 г., постановено по адм.д. № 9766/2011 г., по описа на АССГ, 29<sup>-ти</sup> състав и вместо него е постановено, че се оставя без разглеждане жалбата на К. А. Ц., И. И. Ц., Е. И. Ц. – Н., Б. А. Д. и Д. Ж. Д. срещу заповед № РД-09-50-1643 от 23.12.2008 г. на главен архитект на СО и е прекратено производството по делото.

В мотивите към решението си ВАС е посочил, че в конкретния случай, административният съд, без да е бил сезиран с искане за обявяване на нищожност на оспорената заповед на главния архитект на СО, се е произнесъл по валидността на акта, обявявайки го за нищожен. Счел е, че подобно процедиране е недопустимо. Когато е сезиран с допустима жалба, с която се иска отмяна на административен акт като незаконосъобразен, съдът е длъжен да се произнесе и по валидността на оспорения акт по аргумент от чл. 168, ал. 1 и ал. 2 АПК. Когато обаче е пропуснат срока за обжалване на административния акт относно неговата законосъобразност, недопустимо е във връзка с тази жалба, съдът по своя инициатива да се произнася по неговата валидност. По този начин, съдът може да предизвика последици, които не са желани от лицето, засегнато от административния акт.

Към настоящото дело е присъединено адм.д. № 9766/2011 г. по описа на АССГ.

Настоящото производство е образувано по жалба вх. № 8952 / 31.03.2014 г. (след постановяване на горното окончателно решение на ВАС) с твърдение за нищожност на заповед № РД-09-50-1643 от 23.12.2008 г. на главен архитект на СО.

Жалбоподателите се легитимират като съсобственици, съгласно договор за доброволна делба на съсобствени недвижими имоти, акт № 83, том IV, рег. № 4480/2007 г., вписан в книгите за вписване, том XXXIII 72, вх. рег. № 99107 от 13.12.2007 г. (л. 13); нотариален акт за дарение на недвижими имоти № 100, том III, рег. № 3718, дело № 453 от 2004 г., вписан в Служба по вписванията (СВ) с вх. рег. № 59991, акт № 116, том LLLXI, дело № 76208/2004 г. (л. 14-15); нотариален акт за дарение на недвижими имоти № 165, том II, рег. № 4370, дело № 338 от 2002 г., вписан в СВ с вх. рег. № 42087, акт № 87, том LLXL, дело № 32077/2002 г. (л. 16-17); нотариален акт за дарение на недвижими имоти № 102, том III, рег. № 3720, дело № 455 от 2004 г., вписан в СВ с вх. рег. № 59330, акт № 115, том LLLXI, дело № 46204/2004 г. (л.18-19); нотариален акт за дарение на недвижими имоти № 198, том II,

рег. № 4174, дело № 368 от 2003 г., вписан в СВ с вх. рег. № 45970, акт № 77, том LLXLIX, дело № 34885/2003 г. (л. 20). Въз основа на посочените документи за собственост, жалбоподателите се легитимират като собственици на самостоятелни обекти в сграда, находяща се на [улица] като собственици на идеални части от правото на собственост върху дворното място цялото с площ от 1012,50 кв.м, съставляващо УПИ VIII-9, кв. 184 по плана на [населено място], местност „Зона Б-3-4 Западно направление“.

Административното производство по издаване на оспорения административен акт е иницирано от заинтересованата страна М. Д. К. с подадено заявление вх. № ГР 94-00-371/14.08.2007 г. за допускане на устройствена процедура за урегулиран поземлен имот (УПИ) VII-8, кв. 184, м. „Център – Западно направление“, ул. Отец П.“ № 43 (л. 91 от адм.д. № 9766/2011 г.). Със заявлението е поискана промяна на етажността и силуетния план на имота в съответствие с архитектурния план на всички съседни парцели в района. Към заявлението е приложена молба до главния архитект на СО от името на М. К., Надежда К., Р. К., В. С. (който не е записан в разписния лист), Р. М., Я. П., С. М., в която се иска същото изменение. След дадено разрешение от главния архитект на общината за изработване на проект за изменение на план за застрояване (ИПЗ) и работен устройствен план (РУП), със заявление от 03.11.2008г. е бил представен проект за изменение на РУП, одобрен със заповед № РД-09-50-991/16.07.2008 г. за УПИ IX-10, VIII-9, VII-8 в кв.184, м. „Западно направление“ (л. 89 от адм.д. № 9766/2011 г.).

С протокол № ЕС-Г-133 от 16.12.2008 г. от заседание на Общински експертен съвет по устройство на територията (ОЕСУТ), утвърден от кмета на СО, по т. 50 е приет проектът за ИПЗ и РУП за УПИ VII, VIII и IX, кв.184, м. „Западно направление“, р-н „В.“ - СО и е предложено на главния архитект на СО да издаде заповед за одобряването му (л. 65-69 от адм.д. № 9766/2011 г.; л. 26-30 от адм.д. № 5815/2014 г.). С писмо, изх. № ГР-94-00-371/14.08.2007 г., Направление „Архитектура и градоустройство – СО са изпратили на кмета на район „В.“ проект за ИПЗ и РУП за УПИ VII, VIII и IX, кв.184, м. „Западно направление“, за изпълнение на процедурите по чл. 130 ЗУТ (л. 88 от адм.д. № 9766/2011 г.).

С писмо, изх. № СА-2400-422/3/ от 27.01.2009 г., гл. архитект на район „В.“ – СО е уведомил Д., че районната администрация е приключила процедурата по обявяване на заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. на главния архитект на СО и че не са постъпили възражения във връзка с обявяването (л. 70-87 от адм.д. № 9766/2011 г.).

По адм.д. № 9766/2011 г. (л. 106) е представено удостоверение от Министерство на културата – Национален институт за недвижимо културно наследство (НИНКН), изх. № 9400-75/26.01.2012 г. от което е видно, че административна сграда б. фабрика на А. Ч. на [улица], кв. 184, пл. № 9 в [населено място] е обявена в ДВ, бр. 40 от 1978 г. като недвижим архитектурно-строителен паметник на културата с категория „местно значение“ и съгласно § 10, ал.1 от Закона за културното наследство (ЗКН) (ДВ, бр.19/2009 г.) притежава статут на архитектурно-строителна недвижима културна ценност с категория „местно значение“.

От констативен протокол изх. № СО-7000-193 (19)/12.04.2012 г., издаден от гл. инженер на район „В.“ е видно че при проверка на място е установено, че строежът „Офисна сграда с две подземни нива гаражи, магазини за промишлени стоки, кафене банков офис и подземен трафопост“, находящ се в УПИ IX-10, кв. 184 по плана на [населено място], м. „Западно направление“ е изграден на груб строеж на етап

изпълнени ограждащи стени, изпълнена покривна конструкция с покритие (л. 100 от адм.д. № 9766/2011 г.).

Със заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. главен архитект на СО, на основание чл. 129, ал. 2, чл. 136, ал. 1 ЗУТ, заповед № РД-09-3345/29.05.2008 г. на кмета на СО, чл. 134, ал. 2, чл. 110, ал. 1, т. 4, чл. 113, ал. 1 и 2 ЗУТ; чл. 9 ал. 1, т. 1, букви „а“ и „б“ от ЗУЗСО; т. 9 и 10 от приложение към чл. 3, ал. 2 от ПЗР на ЗУЗСО и Протокол на ОЕСУТ № ЕС-Г-133/16.12.2008 г. е одобрил: 1. Изменение на ПЗ за УПИ VII, VIII и IX, кв. 184, м. „Западно направление“ съгласно приложен проект и 2. РУП за УПИ VII, VIII и IX, кв. 184, м. „Западно направление“ съгласно приложен проект (л. 31).

Представена е заповед № РД-09-3345/29.05.2008 г. на кмета на СО, с която се предоставят функции по ЗУТ на длъжностни лица от СО/районна администрация (л. 60-64 по адм.д. 9766/2011 г.).

От страна на жалбоподателите по делото е представено разрешение за строеж № 136/09.06.2009 г., за което няма данни да е обжалвано и писма до Главна дирекция „ИОКН“ – Министерство на културата (л. 22-24).

Заинтересованата страна [фирма] е представила писмо изх. № 04-05-266/22.01.2015 г. на зам.министъра на културата, в което се посочва, че не подлежи на съгласуване по реда на Закона за културното наследство (ЗКН) ексекутивната документация за обект: „Офисна сграда с две подземни нива гаражи, магазини за промишлени стоки, кафене банков офис и подземен трафопост“, находящ се в УПИ IX-10, кв.184 по плана на [населено място], м. „Западно направление“, по плана на [населено място] с административен адрес: [улица], район „В.“, фаза: Технически проект (л.187-188).

По делото е допуснато изслушването на основна и допълнителна съдебно-техническа експертиза с вещо лице В. Б. Д.. От представеното основно заключение от 19.09.2014 г. (л. 170 и сл.), неоспорено от страните е видно, че в съответствие с изменение на ПЗ, РУП и ПР на кв. 184 на м. „Западно направление“, одобрено със заповед № РД-09-50-991/16.07.2008 г. на Гл. архитект на СО, предвижданията за застрояване са следните: за УПИ VII-8 – жилищна сграда на четири етажа; за УПИ VIII-9 – жилищна сграда на четири етажа и за УПИ IX-10 – сграда на пет етажа плюс магазини и ателие, двуетажна сграда с магазини, триетажна сграда с магазини, с отреждане „За офиси“ и подземен гараж.

С процесната заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. на Гл.архитект на СО е одобрено изменение на ПЗ за УПИ VII, VIII и IX, кв. 184, м. „Западно направление“, съгласно приложен проект, като предвижданията са следните: За УПИ VII-8 – жилищна сграда на шест етажа плюс магазин, четири етажна жилищна сграда и магазин и два подземни гаража; УПИ VIII-9 – шест етажна жилищна сграда с магазин и два подземни гаража и за УПИ IX-10 – в една секция с единадесет етажна сграда „За офиси“, с магазин плюс шест етажа, втора секция с пет етажна сграда с магазин плюс ателие, трета секция с двуетажна сграда, магазин и два подземни гаража.

Вещото лице е заключило че по ОУП на [населено място], одобрен с решение № 697 по Протокол № 51/19.11.2009 г. и Решение № 960/16.12.2009 г. на МС (след датата на издаване на заповедта), изменението на ПЗ, одобрено с обжалваната заповед № РД-09-50-1643/2008 г., съответства на предвиденото строителство, определено с Устройствените зони Ц1 и Ц2 от ОУП на [населено място]. Проектът е преминал всички процедури по съгласуване и одобряване.

От допълнителното заключение към техническата експертиза е видно, че при направена проверка в НИПК, се установява, че заповед № РД-09-50-1643/2008 г. на

Гл. архитект на СО не е била съгласувана с НИПК, както и не е било предоставено задание, което да е съгласувано с НИПК, а молбата за допускане на градоустройственото изменение не е подписана от собствениците на имот пл. № 9 от кв. 184, УПИ VIII.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - има за предмет обявяване на нищожност на заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. на Главен архитект на СО, поради което по аргумент от нормата на чл. 149, ал. 5 АПК подаването ѝ не е обвързано със срок.

Същата е депозирана от лица, имащи правен интерес от оспорването, в качеството си на собственици на имот, засегнат от оспорената заповед..

Разгледана по същество жалбата е неоснователна поради следното:

Предмет на съдебна проверка, в съответствие със сезирането (жалба вх. № 8652 / 31.03.2014 г.) е единствено валидността на заповед № РД-09-50-1643 от 23.12.2008 г. на Главен архитект на СО, с която е одобрено изменение на план за застрояване и работен устройствен план за УПИ VII, VIII и IX, в [населено място], кв.184, м. „Западно направление“. Това уточнение кореспондира и с влязлото в сила решение № 16955/17.12.2013 г. на ВАС, II отделение, по адм. дело № 7002/2013 г., с което по непрекъснат между страните начин е прието за установено, че е преклудирана възможността на жалбоподателите да оспорят законосъобразността на заповед № РД-09-50-1643 от 23.12.2008 г. на Главен архитект на СО поради пропускане на срока по чл. 149, ал. 1 АПК. В тази връзка всички наведени основания за незаконосъобразност на акта, под формата на унищожаемост, остават извън предметния обхват на съдебния контрол.

За разлика от договорите, при които едни пороци водят до нищожност, а други – до унищожаемост, при административните актове едни и същи пороци (с изключение на порока некомпетентност, който винаги води до нищожност) водят било до нищожност, било до унищожаемост на административния акт. Критерият за правните последици от наличието на порок, посочен в нормата на чл. 146 АПК, е степента или тежестта на допуснатата незаконосъобразност при издаването на административния акт. Принципът е, че същественото нарушение води до унищожаемост, особено същественото – до нищожност, а несъщественото - не се отразява на действителността на административния акт.

Липсата на *компетентност* винаги е основание за нищожност на акта.

Неспазването на установената *форма* е основание за нищожност само когато е толкова сериозно, че практически се равнява на липса на форма и оттук и на липса на волеизявление, т.е. липса на акт. В останалите случаи, включително и в хипотезата на пълна липса на мотиви, порокът във формата води до унищожаемост. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаване на административния акт. Тяхната липса разкрива съществено нарушение на изискванията за законосъобразност на административния акт и е основание за неговата отмяна. Те обаче не представляват част от самото волеизявление, а само го обясняват и поясняват, поради което колкото и да са важни, тяхната липса води единствено до унищожаемост на административния акт, а не и до неговата нищожност.

*Съществени нарушения на производствените правила* са основания за нищожност при степен на опороченост на акта, съпоставима по същество с отсъствие на

волеизявление (например поради липса на кворум при колективен орган). Във всички останали случаи на съществени нарушения на производствените правила последните биха обосновали унищожаемост, но не и нищожност на издадения административен акт.

*Нарушенията на материалния закон* са относими към правилността на административния акт, а не към неговата валидност, затова нищожен би бил само този акт, който: е основан на друг нищожен административен акт, който налага извършване на престъпление или административно нарушение, който изцяло е лишен от законова опора – не е издаден нито въз основа на закона, нито въз основа на подзаконов нормативен акт, когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Само в тези случаи порокът материална незаконосъобразност би обосновал нищожност на административния акт, а във всички останали води до неговата унищожаемост.

*Превратното упражняване на власт* също е порок, който по правило води до унищожаемост на акта и единствено в хипотезата, при която преследваната цел не може да се постигне посредством никакъв друг акт, както на същия, така и на друга административен орган, посоченият порок обуславя нищожност. Ако целта на административния акт би могла да се постигне с друг акт при други правни и фактически условия, порокът води най-много до унищожаемост на акта, но не и до неговата нищожност.

Извън разгледаните хипотези, във всички останали случаи пороците при издаване на един административен акт могат да обосноват неговата унищожаемост, която, установена от съда в рамките на производство, образувано в сроковете по чл. 149 АПК, обуславя неговата отмяна. При липса на оспорване, иницирано в рамките на преклузивните срокове по чл. 149 АПК, порочният унищожаем административен акт се стабилизира и не подлежи на отмяна, освен в изрично предвидените от закона хипотези и при изчерпателно уредени там условия.

Оспореният в настоящото производство акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма. Това е било установено и по адм.д. № 9766/2011 г. Оспореният акт е издаден от компетентен орган, съобразно представената заповед № РД-09-3345/29.05.2008г. на кмета на СО. Не е налице порок във формата на акта, който да е толкова тежък, че практически да се приравнява на липса на форма и съответно на волеизявление, което да е основание за нищожност. Оспорената заповед е издадена в писмена форма и ясно обективира волята на главния архитект на СО. В заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. са посочени правните основания, при които е одобрено изменението на ПЗ и РУП за УПИ VII, VIII и IX, кв. 184, м. „Западно направление“, същата е издадена след приемане на проекта на ОЕСУТ, а съгласно основното заключение на вещото лице, което съдът кредитира, изменението на ПЗ, одобрено с обжалваната заповед, съответства на предвиденото строителство, определено с Устройствените зони Ц1 и Ц2 от ОУП на [населено място], приет 2009 г. Вещото лице е заключило, че проектът е преминал през всички процедури по съгласуване. Част от заповедта са изработените проекти за ПЗ и РУП. Съобразителната част на акта е разбираема и дава възможност за възприемане на съдържанието на волеизявлението, независимо дали е налице съответствие между фактическите основания и правните такива, както и независимо от пестеливостта на мотивите – този въпрос е релевантен за евентуалната унищожаемост на акта, която не е предмет на настоящата съдебна проверка. Както по-горе беше посочено дори

пълната липса на мотиви не води до нищожност на административния акт, поради което по аргумент за по-силното основание, нищожност не би могла да бъде обоснована с пестеливи, но налични мотиви.

Процесуалните нарушения при издаване на оспорения административен акт, наведени в жалбата, не могат сами по себе си да доведат до нищожност на заповедта. АПК предвижда възможността за отмяна на акта, когато е налице съществено процесуално нарушение, т.е. такова, което би могло да повлияе върху съдържанието на същия. Наличието на съществено процесуално нарушение, обаче, прави актът унищожаем, а не нищожен, и е основание за отмяна, съответно - подлежи на проверка от съда, само при упражнено в срок субективно потестативно право на оспорване. В случая спорният по делото въпрос е несъгласуването на заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. с Националния институт за паметниците на културата. Съгласно изискването на чл. 125, ал. 5 (в редакцията на ДВ, бр. 61 от 2007 г., в сила от 27.07.2007 г.), заданието по ал. 1 за защитени територии на културно-историческото наследство се съгласува с Националния институт за паметниците на културата с писмено становище в едномесечен срок от внасянето му, а в случаите, когато се засягат единични или групови паметници на културата от световно или национално значение, техните граници или охранителни зони - в двумесечен срок. В случай на непроизнасяне в този срок се смята, че заданието се съгласува без забележки.

Безспорно е установено по делото, че в ДВ, бр. 40/1978 г. фабрика с жилище на А. Ч., находящи се на [улица], [населено място] са били обявени от НИПК за недвижим паметник на културата от местно значение. Този имот е възстановен със заповед № РД-57-2373/21.07.1993 г. на кмета на СО по Закона за възстановяване на собствеността върху одържавени недвижими имоти (ЗВСОНИ) на Е. С. Ч. (б.ж. на [населено място]), чийто наследници са жалбоподателките К. А. Ц. и Б. А. Д.. От нотариален акт за доброволна делба на съсобствени недвижими имоти от 13.12.2007 г. е видно, че фабрична (стопанска) сграда № 1 и № 2 към датата на извършване на делбата не съществува във вида, описан в протокол от 19.09.1997 г. по гр.д. 1513/1995 г., вписан в книгите за вписване при Районен съд – София на 04.11.1997 г. В имота на жалбоподателите, след реституцията, са извършвани редица преустройства, одобрени от гл.архитект на района, без да е ясно дали това е съгласувано с НИПК и дали след като този паметник на културата не съществува във вида в който е обявен, е била предприета процедура за отписването му.

Претендираното от жалбоподателите несъгласуване представлява порок, водещ до незаконосъобразност на издадената заповед (в този смисъл е и Решение № 3250/07.03.2013 г. на ВАС – II отделение, по адм.д. № 15368/2012 г.), но според настоящия състав (по изложени по-горе мотиви при разглеждане на въпроса с тежестта на нарушенията, които биха обосновали нищожност на административния акт) същият не е с такава тежест, че да обоснове нищожност на акта.

Установи се, че заповедта е издадена по искане само на част от собствениците на засегнатите имоти, без да е обосновано приложение на конкретна хипотеза за издаването ѝ по чл. 134, ал. 2 ЗУТ, но отново по мотиви, изложени по-горе при разглеждане на въпроса с тежестта на нарушенията, които биха обосновали нищожност на административния акт, настоящият съдебен състав приема, че и тези допуснати при издаване на оспорената заповед нарушения на административните правила обосновават незаконосъобразност на административния акт и водят до неговата унищожаемост, но не могат да обосноват нищожност.

В обобщение: горните нарушения попадат в хипотезата на чл. 146, т. 3 АПК, същите могат да бъдат квалифицирани като съществени, но съществените нарушения на административнопроизводствените правила обосноват унищожаемост на издадения административен акт и единствено в хипотезата на порок, водещ до отсъствие на волеизявление биха обосновали нищожност, но настоящият случай не е такъв.

Предвид изложеното съдът счита, че следва да отхвърли искането за обявяване нищожността на заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. на главен архитект на СО.

При този изход на спора, съгласно чл. 143, ал. 1 АПК, исканията на пълномощника на жалбоподателите И. И. Ц., К. А. Ц., Е. И. Ц., Б. А. Д. и Д. Ж. Д. и искането на пълномощника на заинтересованата страна Р. Т. М., за присъждането на направените за производството разноски следва да бъдат оставени без уважение. На основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК претенциите на процесуалния представител на ответника и на пълномощника на заинтересованата страна [фирма] следва да бъдат уважени. По отношение на представения от адв. Г. договор за правна помощ и разписки за превод на договорения по делото хонорар е направено възражение от страна на адв. М. за прекомерност, което съдът намира за основателно. Съгласно нормата на чл. 78, ал. 5 ГПК, към която препраща чл. 144 АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с т. 3 от задължителното за съдилищата Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. При приложение на § 1 ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. с чл. 8, ал. 2, т. 1 от същата наредба предвид правната и фактическа сложност на делото, броя на преведените открити съдебни заседания, извършените от пълномощника на заинтересованата страна процесуални действия, съдът намира, че размер на възнаграждението, по-голям от двукратния такъв по чл. 8, ал. 2, т. 1 от наредбата, т.е. 1200,00 лева, би бил прекомерен. Поради това и размерът на разноските, които според настоящия съдебен състав следва да бъдат присъдени в полза на заинтересованата страна [фирма] е 1200 лева. На основание чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на Столична община следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 600 лева.

*Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. посл. АПК, Административен съд София-град*

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** като неоснователна жалбата на И. И. Ц. с адрес: [населено място], [улица], К. А. Ц. с адрес: [населено място], [улица], Е. И. Ц. с адрес: [населено място], [улица], Б. А. Д. с адрес: [населено място], [улица], вх. В и Д. Ж. Д. с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 3 за прогласяване на *нищожност* на заповед № РД-09-50-1643/23.12.2008 г. на главния архитект на Столична община, с която е одобрено изменение на план за застрояване и работен устройствен план за урегулиран

поземлен имот VII, VIII и IX от кв. 184, м. „Западно направление“ по плана на [населено място].

**ОСЪЖДА** жалбоподателите И. И. Ц. с адрес: [населено място], [улица], К. А. Ц. с адрес: [населено място], [улица], Е. И. Ц. с адрес: [населено място], [улица], Б. А. Д. с адрес: [населено място], [улица], вх. В и Д. Ж. Д. с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 3 да заплатят на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [улица] сумата от 1200 (хиляда и двеста) лева, представляваща разноски по делото.

**ОСЪЖДА** И. И. Ц. с адрес: [населено място], [улица], К. А. Ц. с адрес: [населено място], [улица], Е. И. Ц. с адрес: [населено място], [улица], Б. А. Д. с адрес: [населено място], [улица], вх. В и Д. Ж. Д. с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 3 да заплатят на Столична община, Направление „Архитектура и градоустройство“, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] сумата от 600 (шестстотин) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд на Република Б..

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 АПК.

**СЪДИЯ:**